

Agnès Geoffray

Yansaq, 18 november 2012

Er bestaat een volk in de Kaukasus waar de gesproken taal sinds lang is verdwenen. In de plaats heerst er een algemeen stilzwijgen. De mensen zijn er getroffen door een vreemde aandoening. Een aandoening van de huid. De dermografie. Een oppervlaktefenomeen. Elke schram, aanraking of elk simpel contact met de opperhuid heeft het onmiddellijk verschijnen van een wit-rozige zwelling tot gevolg. Een zwelling die het spoor van de aanraking exact reproduceert en twee tot drie millimeter dik kan worden. De oorsprong zou psychologisch zijn. Men heeft het nooit kunnen uitroeien.

Stilaan verscheen een specifieke lichaamstaal ten koste van de gesproken taal. Het ging erom een schrijfooppervlak te maken van het lichaam. Iemand schrijft de boodschap die hij wil overbrengen direct op de huid van zijn toehoorder. Men ziet zo zijn eigen lichaam bedolven onder inscripties, in reliëf. Een lichaam als onthuller van alle uitwisselingen. Het huidoppervlak heeft de neiging enkel nog de pure verschijning van het verlangen van de ander te worden. De minste wrijving, streling, zoals de afdruk van een hand of een kus, laat gedurende meerdere uren zijn sporen na. Een lichaam dat langdurige contacten onderging, verschijnt dan als een onbeschrijflijke zwelling.

Deze aandoening, evenals deze nieuwe taal, verspreidde zich naar naburige regionen.